

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/70/2023
Identifikačné číslo spisu:	8619201312
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8619201312.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: P. D., nar. XX.I. XXXX, J. XXX XX J. XX, právne zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej: Orange Slovensko, a.s., Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Vajnorská 21 A, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, vedeného pod sp.zn. 5C/30/2019 na Okresnom súde Bardejov, v konaní o dovolaní žalovaného proti výroku o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Prešove, zo dňa 3. apríla 2023 č.k. 3Co/1/2023-222, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove, zo dňa 3. apríla 2023 č.k. 3Co/1/2023-222 v napadnutom výroku II. o priznaní nároku na náhradu trov celého konania žalobkyni proti žalovanej m e n í tak, že žalobkyni priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100 % a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým výrokom II. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov celého konania proti žalovanej v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením. Odvolací súd vo veci samej výrokom I. potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 15. júna 2022, č.k. 5C/30/2019-132 (ďalej len „súd prvej inštancie“), v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu žalobkyne na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietol .

2. Žalobkyňa sa žalobou na ochranu osobnosti, podanou dňa 23. júla 2019 domáhala , aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 5000 eur titulom primeraného zadosťučinenia podľa § 13 ods.2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Žalobkyňa bola v rokoch 2011 a 2012 klientom žalovanej, pretože na základe zmluvy o pripojení, ktorú so žalovanou uzatvorila, využívala jej služby telekomunikačného operátora. Vo vzťahu k žalovanej vystupovala žalobkyňa ako

fyzická osoba (nepodnikateľ), ide teda o spotrebiteľku (osobitnú skupinu subjektov práva), ktorý je v zmluvnom vzťahu s dodávateľom (žalovanou) v znevýhodnenom postavení slabšej zmluvnej strany. Dňa 05. apríla 2012 bol obchodným zástupcom žalovanej vyhotovený dokument pod názvom „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, ktorý obsahoval najdôležitejšie osobné údaje žalobcu. Dňa 09. februára 2017 bol tento dokument spoločne s ďalšími originálnymi dokumentmi klientov žalovanej nájdený nepovolnou osobou v neuzamknutom sklade na papierový odpad v Stropkove. Úrad na ochranu osobných údajov neskôr kvalifikoval tento skutok v administratívnom konaní vedenom proti obchodnému zástupcovi žalovanej z hľadiska ochrany osobných údajov ako bezpečnostný incident.

3. Súd prvej inštancie výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu v sume 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III. žalobkyni priznal náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu. Vec bola súdom prvej inštancie právne posúdená v zmysle ustanovení § 13, § 19, § 36, § 41, § 42, § 60 a § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“), podľa § 11 a § 13a § 52 Občianskeho zákonníka, ďalej podľa § 9 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení iných zákonov, podľa § 1, § 3, § 4, § 5, § 6, § 8, § 17, § 19 a § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 o elektronických komunikáciách.

4. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci a dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie vo výške 3.300 eur nezodpovedá zisteným okolnostiam a v žiadnom prípade nezodpovedá princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady, ktoré síce nie sú v právnych predpisoch výslovne obsiahnuté, avšak v európskej právnej kultúre sa bezo zbytku uplatňujú, pričom porušením pravidla proporcionality môže dôjsť k zásahu do ústavne zaručených práv, konkrétne práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny (Ústavný súd Českej republiky v náleze III.ÚS 350/03 z 29.09.2005). Dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, činnosť žalovanej nevykazuje znaky vysokej intenzity protiprávneho konania alebo toho, že by v jej prípade išlo o konanie, cieľom ktorého bolo úmyselné narušenie chránených osobnostných práv. Išlo však o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie opodstatnenosti náhrady ujmy v peniazoch, aj v kontexte s významným postavením žalovanej na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na preventívnu ochranu segmentu, ktorý je osobitne chránený - osobné údaje. Odvolací súd považoval náhradu nemajetkovej ujmy v uvedenej výške 110 eur za adekvátnu a primeranú. O takejto výške náhrady nemajetkovej ujmy rozhodol obdobne aj senát Krajského súdu v Prešove vo veciach 13Co/7/2021, 5Co/29/2022, 2Co/31/2022, 8Co/28/2022, 8Co/34/2022. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. Odvolací súd preto rozhodnutie prvej inštancie vo výroku I. potvrdil o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietol (§ 388 CSP).

5. Odvolací súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania a odvolacieho konania ako o celku v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobkyni voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobkyne v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to ohľadne prvoinštančného aj odvolacieho konania, má preto právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako bolo uvedené, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Preto žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov konania. Vo vzťahu k požadovanej aplikácii výnimočného ustanovenia § 257 CSP odvolací súd poukázal na to, že výška úkonu právnej služby vychádza z prisúdenej sumy, teda výpočtovým základom pre priznanie trov právneho zastúpenia je suma 110 eur. S poukazom na uvedenú skutočnosť preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky žalovanej o aplikácii § 257 CSP v danom prípade, vzhľadom na výšku trov právneho zastúpenia. Vzhľadom na výšku odmeny za jeden úkon právnej služby výška trov konania nemôže pre žalovanú predstavovať sumu, ktorá by objektívne bola spôsobilá ohroziť jej finančnú

stabilitu, či jej podnikanie.

6. Proti výroku o trovách konania podala žalovaná v zastúpení advokátom včas dovolanie podľa § 420, písm. f) CSP. Namietala, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uplatnila procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Namietala, že odôvodnenie priznania nároku na náhradu trov konania v plnej výške súdom prvej inštancie, nemá oporu v príslušných ustanoveniach CSP. Podľa príslušných ustanovení CSP, s výnimkou uvedenou v § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa), je zásada úspechu v spore esenciálnym a jediným zákonným kritériom priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd skúma vždy tak čo do právneho základu, ako aj do výšky priznaného nároku. V súvislosti s odôvodnením rozhodnutia o priznaní trov konania v plnom rozsahu skutočnosťou, že v tomto prípade výška plnenia závisela od úvahy súdu podľa názoru žalovanej právne neobstojí, pretože, ako už bolo uvedené vyššie, nemá oporu v príslušných ustanoveniach CSP a ako také je rozhodnutie OS SK v tejto časti v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti poukázala žalovaná najmä na zásadnú zmenu v právnej úprave náhrady trov konania zavedenú CSP oproti predchádzajúcej právnej úprave OSP, konkrétne jeho §142 ods. 3. Podľa pôvodnej právnej úpravy v OSP totiž mohol súd priznať plnú náhradu trov konania v prípade, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (pozri § 142 ods. 3 OSP). CSP nemá ustanovenie obdobné ust. §142 ods. 3, ktoré sa uplatňovalo ako *lex specialis* vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP. Podľa aktuálneho znenia CSP sa zohľadňuje každý neúspech (s výnimkou § 257 -dôvody hodné osobitného zreteľa), a to aj dokonca vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Aj keď rozhodnutie o výške plnenia - peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí finálne od úvahy súdu, podľa žalovanej musí niešť aj žalobca nejakú zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných (neadekvátnych), či dokonca premrštených nárokov, ktorý účel podľa názoru žalovanej aj sledovala zmena v právnej úprave trov konania zavedená CSP.

7. Žalovaná má za to, že ak plná náhrada výšky trov konania má byť určená výlučne iba z prisúdenej sumy, mal sa tento právny názor, resp. odôvodnenie súdu, prejavíť v úplnosti aj v samotnom výroku rozsudku o náhrade trov konania. Osobitne to platí potom v prípade ak konajúci súd týmto vyhodnotil pomer úspechu žalobcu pri posudzovaní otázky vzniku nároku žalobcu na náhradu trov konania, ktorého vyhodnotenia je potom určujúce pre rozhodnutie o otázke vzniku nároku na náhradu trov konania a jeho rozsahu. Žalovaná má za to, že ak sa nárok na plnú náhradu trov konania priznáva iba z prisúdenej sumy a interpretuje sa tým pojem úspech vo veci, je potrebné túto skutočnosť vyjadriť v samotnom výroku rozsudku, nielen v jeho odôvodnení. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala napr. na už uvedený rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn.: 10Co/191/2017, či na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 12. 02. 2019, spis. zn. 24Co/153/2018, na ktoré rozhodnutie poukazujú napr. aj odborné publikácie (pozri napr. Trovy súdneho konania, Mgr. Barbora Magočová, podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn.: 10Co/191/2017, ak majú byť trovy konania určené z prisúdenej sumy, je potrebné uvedenú skutočnosť uviesť vo výroku rozhodnutia o trovách konania. Podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 12. 02. 2019, spis. zn. 24Co/153/2018, rozhodovanie o trovách konania má dve samostatné fázy, pričom prvou je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a druhou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Výrok o nároku na náhradu trov konania preto musí byť formulovaný jednoznačne aj uvedením výšky tohto nároku, napr. v plnom rozsahu a v prípade pomerného rozdelenia aj percentom, či zlomkom. Analogicky podľa žalovanej potom aj v zmysle tohto uznesenia súdu platí, že ak majú byť trovy konania určené z prisúdenej sumy, čím sa vyhodnotil (interpretoval) pomer úspechu žalobcu v konaní, je potrebné uvedenú skutočnosť výslovne uviesť vo výroku rozhodnutia o trovách konania. Žalovaná má za to, že takýto neúplný výrok o trovách konania je zmätočný. Navrhovala, aby dovolací súd napadnutý výrok o trovách konania rozsudku Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co/1/2023 zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 5. septembra 2023 k dovolaniu žalovanej uviedla, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom Náleze zo dňa 27. 08. 2020 sp.zn. II. ÚS 225/2020 v 42. bode odôvodnenia konštatoval: „V súvislosti s posudzovaním procesného úspechu strán sporu v konaní, ktorého predmetom je nárok, ktorého dôvodnosť a výšku je možné len predvídať vzhľadom na to, že závisí od znaleckého posudku, resp. úvahy súdu, tak ako to bolo v prípade sťažovateľa, dáva ústavný súd do pozornosti krajského súdu právnu vedou i praxou akceptovaný názor, podľa ktorého zásadu

úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesné neúspešného a ad absurdum ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca".

9. V predmetnej veci je vedené konanie o ochranu osobnosti. V konaniach o ochranu osobnosti je vždy základným konštatovanie zásahu do osobnostných práv, pričom priznanie nemajetkovej ujmy, prípadne jej výška je okolnosťou sprevádzajúcou. Aj pri nepriznaní žiadnej nemajetkovej ujmy za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania (rozdiel je len vo výške trov vychádzajúc z rôzneho výpočtového základu - § 10 ods. 8 advokátskej tarify). Práve z tohto dôvodu je konštatovanie žalovanej o nepomere medzi priznanou sumou peňažnej náhrady a výškou trov konania bez právneho významu a rovnako je bez právneho významu aj konštatovanie žalovanej o nevyhnutnosti žalobcu niest' zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu. Krajský súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe sťažovateľky a uložil žalovanej, ktorá neoprávnene zasiahla do práva sťažovateľky na ochranu osobnosti, aby sa ospravedlnila a zaplatila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom z hľadiska rozhodovania o trovách konania nebolo v tomto prípade podľa názoru ústavného súdu určujúce, akú výšku tejto náhrady sťažovateľka požadovala a akú výšku jej priznal všeobecný súd, rozhodujúce bolo, že výška náhrady závisela od úvahy súdu [§13 ods. 3 Občianskeho zákonníka (k tomu pozri aj uznesenia najvyššieho súdu 3 M Cdo 14/2009, 1 M Cdo 4/2007, 2 M Cdo 3/2006, 3 M Cdo 9/2007, 5 M Cdo 2/2009)]. (Nález Ústavného súdu SR z 23. 01. 2014, sp.zn. IV. ÚS 599/2013-60)

10. Žalobkyňa tvrdila, že v predmetnej veci neboli splnené žiadne podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP o použití moderačného práva súdu, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Práve naopak, tvrdošíjny postoj žalovanej, ktorá popierala samotný základ nároku žalobcu napriek už spomínanému mnohonásobnému judikovaniu jeho danosti odvolacími súdmi, priamo vylučuje aplikáciu § 257 CSP. Odvolací súd zdôvodnil prečo neaplikuje tohto ustanovenie.

11. Ďalej uviedla, že je dôvodné ešte poukázať na úzko súvisiacu skutočnosť, že v skutkovo a právne identickej právnej veci nebola žalovaná spokojná s rozhodnutím Okresného súdu vo Svidníku o výške náhrady trov konania, ktorej základ nároku sa odvíjal od rovnakého bezpečnostného incidentu sp.zn. 6C/29/2018 (KS Prešov 13Co/7/2021), preto podala proti uzneseniu Okresného súdu Svidník z 20. 01. 2022 č.k. 6C/29/2018-616 ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24. 05. 2022 č.k. II. ÚS 233/2022-18 ústavnú sťažnosť žalovanej odmietol. V citovanom uznesení, bod 12 Ústavný súd SR argumentoval takto: „...pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch". V prejednávanej veci z ústavnej sťažnosti, jej príloh aj napadnutého uznesenia bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že spor vedený okresným súdom medzi žalobcami a sťažovateľkou ako žalovanou bol jednoznačne sporom o ochranu osobnosti. Z citovaného ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z.z. potom vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty. Tento priestor normotvorca vytýčil len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobou požadovaná. Dilema o prisúdenej a požadovanej sume by eventuálne prichádzala do úvahy v časti náhrady súdneho poplatku za odvolanie, čo ale nie je predmetom preskúmvanej ústavnej sťažnosti". Po argumentácii Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 24. 05. 2022 č.k. II. ÚS 233/2022-18, ktorým bola ústavná sťažnosť žalovanej odmietnutá, by už žalovaná podľa názoru žalobcu nemala bez novej argumentácie podávať ďalšie zbytočné návrhy a podania (dovolanie), v ktorých zaťažuje súdy opakovane odmietnutou nesprávnou právnou argumentáciou a naďalej sama spôsobuje ďalšie zbytočné navyšovanie trov konania. S poukazom na uvedené navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné a žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu, alebo pre prípad, že dovolací súd posúdi predmetné dovolanie ako procesné prípustné, navrhujeme, aby ho podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom

rozsahu.

12. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalobca dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné. Preto podľa § 449 ods.3 CSP napadnutý rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania zmenil. V časti trov odvolacieho konania aplikoval ustanovenie § 255 ods.2 CSP v spojení s § 396 ods.1 CSP a v časti trov prvostupňového konania ustanovenie § 255 ods.1 CSP v spojení s § 396 ods.1 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

13. Podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Preskúmaním dovolania dovolací súd zistil, že predmetom dovolacieho konania je kvalitatívne preskúmanie súladu odôvodnenia výroku o trovách konania na základe dovolacích dôvodov. Tomuto skúmaniu predchádzajú rozhodnutie odvolacieho súdu v druhovo rovnakej veci, v ktorej najvyšší súd napadnutý výrok o trovách celého konania zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie /Q. sp.zn. 8Cdo/16/2023/, pričom vec p o opätovnom rozhodnutí bola napadnutá dovolaním žalovanej a predložená odvolaciemu súdu, ktorý uznesením zo dňa 12. novembra 2024 sp.zn. 8Cdo/79/2024 odmietol dovolanie žalovanej smerujúce proti výroku o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 6. februára 2024, č.k. 13Co/69/2023-450 .

15. Krajský súd v Prešove v rozsudku , č.k. 13Co/69/2023-450 bod 14 odôvodnenia rozčlenil právny režim trov prvostupňového a trov odvolacieho konania, keď pristúpil k aplikácii ustanovenia § 257 CSP a uviedol, že : „ O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 257 CSP. Odvolací súd v súvislosti s rozhodovaním o trovách odvolacieho konania považoval za dôvodné prihliadnuť na závery rozhodnutia vo veci pod sp.zn. 13Co 7 /2021, kedy odvolací súd rozhodoval o rovnakom nároku na základe rovnakých skutkových okolností, pričom v prejednávanej veci nedošlo k žiadnym zmenám, no napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie vec posúdil odlišne, preto žalovaná v záujme ochrany svojich práv bola nútená napadnúť vec odvolaním, preto by bolo voči nej nespravodlivé, aby musela v tejto súvislosti niesť náklady odvolacieho konania. Z týchto dôvodov odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal”.

16. Dovolací súd s ohľadom na potrebu dodržať jednotnú rozhodovaciu činnosť v druhovo rovnakých veciach v súvislosti s aplikáciou § 257 CSP napadnutý výrok, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania ako o celku podľa § 449 ods.3 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku.

17. Dovolací súd poukazuje na body 13,14 odôvodnenia výroku rozsudku odvolacieho súdu č.k. 13Co/69/2023-450 o trovách prvostupňového konania: „ Odvolací súd v danom prípade priznal procesne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky žalovanej o aplikácii § 257 CSP v danom prípade s poukazom na všeobecne známe skutočnosti, týkajúce sa žalovanej ako úspešného podnikateľského subjektu, kedy priznané náhrady trov konania v žiadnom prípade nemôžu pre žalovanú predstavovať sumu, ktorá by bola objektívne spôsobilá ohroziť jej finančnú stabilitu, či jej podnikanie. Každá strana sporu v prípade meritórneho rozhodnutia súdu si musí byť vedomá skutočnosti, že v prípade neúspechu bude niesť trovy konania. V prejednávanej veci nebolo dôvodné upustiť od tejto zásady. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 233/2022 zo dňa 24.05.2022, kedy ústavný súd SR uznesením odmietol ústavnú sťažnosť žalovanej, pričom aj v tejto veci znel výrok rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/7/2021 z 30.03.2021 tak, že priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom následne boli trovy právneho zastúpenia súdom prvej inštancie vypočítavané podľa § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva

spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., keď súd vychádzal pri výpočte hodnoty úkonu právnej služby z tarifnej hodnoty 2.000 eur, nakoľko v konaní bola žiadaná náhrada nemajetkovej ujmy. Ústavný súd SR považoval námietku nesprávne určenej výšky sadzby tarifnej odmeny za neopodstatnenú s poukazom na to, že spor medzi stranami sporu bol jednoznačne sporom o ochranu osobnosti a na základe uvedenej vyhlášky potom nie je poskytnutý manévrovací priestor pre určenie výšky tarifnej hodnoty. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Ak žalovaná poukázala na to, že išlo o zjavne premrštenú sumu tak treba pripomenúť, že v čase podania žaloby žiadne súdne rozhodnutie slovenského súdu v obdobnej veci neexistovalo, preto určiť, čo by bolo primerané v tom čase bolo mimoriadne obtiažne. Suma 5.000,- eur nenapĺňa definíciu šikanózneho výkonu práva vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania (ide o sumu zhodnú s výškou pokuty uloženej sprostredkovateľovi žalovanej). Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti“. Dovolací súd poukazuje na prejudikáciu, ktorú predstavuje uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 12. novembra 2024 sp.zn. 8Cdo/79/2024.

18. Výrok o trovách odvolacieho konania najvyšší súd zmenil a rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP v spojení s § 396 ods.1 CSP pretože obidve strany mali úspech v odvolacom konaní len čiastočný, ktoré okolnosti neodôvodňovali záver o priznaní trov odvolacieho konania žalobkyni v plnom rozsahu odvolacím súdom.

19. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP v spojení s ust. § 453 ods.1 CSP. Vzhľadom na zmenený výrok o trovách konania mali obidve strany úspech v dovolacom konaní čiastočný, preto náhradu trov nepriznal žiadnej zo strán.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.